

Arrest

nr. 79 481 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 dient de verzoekende partij, van Surinaamse nationaliteit, een aanvraag in op basis van gezinshereniging met een burger van de Unie.

Op 24 juni 2010 leggen de verzoekende partij en mevrouw E.N.B.(...), een Nederlandse onderdaan gemachtigd in België te verblijven middels een E-kaart, bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 17 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie (F-kaart).

Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 april 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie (F-kaart).

Op 27 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 15 januari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29 april 2011 werd ingediend door:

Naam: L.(...)

Voorna(a)m(en): J.F.S.(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene staat in Nederland voor onbepaalde duur gesignaleerd omdat hij ongewenst vreemdeling is verklaard. Ten grondslag hieraan ligt een vonnis van 15 maart 2005 van het gerechtshof Amsterdam waarbij betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5jaar wegens poging tot moord.

Uit de ernst van de feiten blijkt dat de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde.

Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemeen belang.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stad Antwerpen evenwel niet tijdig op de hoogte was van bovenvermelde bestreden beslissing van 27 oktober 2011 en de verzoekende partij op 3 november 2011 ten onrechte alsnog het bezit werd gesteld van een F-kaart.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 in een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, *“de verplichting geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen”* en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Enig middel): schending van art.43 Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van de verplichting geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen en van de materiële motiveringsplicht.

De beslissing motiveert de weigering als volgt:

(...)

Art. 43 Vreemdelingenwet voorziet dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd mag worden om redenen van openbare orde..., binnen hierna vermelde perken:

“2°. De om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechterlijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individueel geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd".

Teneinde die beoordeling te maken kan de minister of zijn gemachtigde "zo nodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenen betreffende betrokkene en zo nodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken".

Deze wettelijke bepalingen vloeien rechtstreeks voort uit de Richtlijn 2004/38/EG, gepubliceerd in het Publicatieblad op 29.06.2004, meer bepaald het art. 27.2 en 27.3.

De Europese Commissie heeft, met zijn Mededeling van 02.07.2009, een aantal richtsnoeren uitgevaardigd voor een betere omzetting en toepassing van bovenvermelde Richtlijn.

Onder het hoofdstuk 3. Beperkingen van het recht van vrij verkeer en verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, heeft de Commissie volgende overwegingen voorzien:

- Het persoonlijk gedrag van de betrokken persoon moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen, zodat: "beperkende maatregelen mogen dus niet uitsluitend worden gebaseerd op overwegingen ter bescherming van de openbare orde of de openbare veiligheid die door een andere lidstaat zijn aangevoerd".

Dit is wat in casu is gebeurd: verweerder heeft zich bevraagd bij de Nederlandse autoriteiten en die hebben geantwoord dat verzoeker aldaar voor onbepaalde duur werd gesignaleerd als ongewenst, op basis van het bewuste vonnis van 15.03.2005 van het Gerechtshof te Amsterdam.

Aldus heeft verweerder als het ware klakkeloos de ongewenstverklaring van Nederland overgenomen, want uit de beslissing blijkt geenszins dat een echte evaluatie is gemaakt, laat staan een evenredigheidstoets.

- "Beperkende maatregelen moeten zijn ingegeven door een daadwerkelijk gevaar en niet louter door een algemeen risico".

Beslissingen kunnen dus niet uitsluitend gebaseerd zijn op de algemene preventie.

- "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging.

Er kan slechts rekening worden gehouden met vroeger gedrag wanneer een gevaar bestaat voor recidive. De dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beperkende maatregel door de nationale autoriteiten wordt genomen of door de rechter wordt getoetst.

Strafopshorting is een belangrijk element bij de inschatting van de dreiging. Daaruit blijkt immers dat van de betrokkene geen concreet gevaar meer uitgaat".

Meer concreet:

*Indien verweerder zich beter had geïnformeerd en bevraagd bij de Nederlandse IND, dan zou verweerder te weten zijn gekomen dat de feiten die aan de basis hebben gelegen van de veroordeling op 15.03.2005, zich reeds in 2000 of misschien in 2001(het jaartal is voor verzoeker op dit moment wat onzeker) hebben voorgedaan, zodat in elk geval een periode van 10 jaar is verstreken tussen de feiten en het moment van de beslissing in België.

Uit de beslissing blijkt nergens dat er een actuele dreiging zou bestaan, m.a.w. op datum 27.10.2011 of, voor wat de Raad betreft, op het moment dat het arrest zal geveld worden.

Verweerder toont niet aan dat het vroeger (laakbaar) gedrag van verzoeker nog een werkelijk en actuele dreiging betekent, zeker omdat evenmin aangetoond wordt dat er gevaar bestaat voor herhaling van dergelijke feiten.

Op het moment van de feiten was hij 24-25 jaar oud, op dit moment is hij 10-11 jaar ouder. Dit is een wereld van verschil.

*Tevens is geen afweging gemaakt tussen het eventueel werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar voor aantasting van de openbare orde en anderzijds de mogelijke inbreuk op het gezinsleven van verzoeker.

Eenzijds gaat het om een eenmalige veroordeling, anderzijds is er het gezinsleven van verzoeker met mevrouw B. E.(...): zij kennen elkaar al een vijftal jaren, zijn minstens sinds 01.01.2009 werkelijk gaan samenwonen op hetzelfde adres, aanvankelijk te Turnhout en nadien te Antwerpen, zoals hierboven aangeduid. Trouwens, ook in Nederland hebben verzoeker en mevrouw B.(...) al samengewoond in een huis gelegen in Schiedam en zo hebben ze samen met de familie Kerstmis, oudjaar 2007 - nieuwjaar 2008 gevierd. Vooraleer zij zich in Turnhout vestigden, hebben ze nog tijdelijk bij een familielid in Mol verbleven, in afwachting van het vinden van een geschikte huurwoning.

Mevrouw B. E.(...) heeft hier een tewerkstelling in de dienstensector, verzoeker is zeer regelmatig tewerkgesteld bij ASAP Interim.(zie stukken onder 6) Een en ander blijkt uit de stukken die gevoegd werden bij de initiële aanvraag (voor de inventaris ervan: zie stuk 3)

*Bovendien staat vast dat, waar verzoeker inderdaad tot een gevangenisstraf van 5 jaar werd veroordeeld, hij slechts een effectieve gevangenisstraf heeft gehad van 40 maanden, hetzij 3 jaar en 4 maanden, wat betekent dat er hetzij opschorting van de tenuitvoerlegging hetzij een voorwaardelijke invrijheidstelling is gevolgd.

Ook dit kan een teken zijn dat er geen sprake meer was van een ernstige dreiging die actueel was.

*Bovendien getuigt het niet van respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel eerst verzoeker in het bezit te stellen van een F Kaart, zijnde het verblijfsdocument waarop een familielid van een burger van de Unie beroep kan doen, om dan daarna alsnog het recht op verblijf te weigeren, om bovenvermelde redenen.”

2.2 De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan, gemachtigd in België te verblijven middels een E-kaart, op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

*2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.
(...).”*

De verzoekende partij duidt op artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° (...);

4° (...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenen betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...).”

2.3 De verzoekende partij citeert artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en verduidelijkt dat deze wettelijke bepaling rechtstreeks voortvloeit uit de richtlijn 2004/38/EG, meer bepaald uit artikel 27.2 en 27.3 van deze richtlijn. Zij verwijst tevens naar een mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 die zij in bijlage bij haar verzoekschrift voegt en waarin een aantal richtsnoeren werden

uitgevaardigd voor een betere omzetting en toepassing van voormelde richtlijn. Zij benadrukt dat voor beperkingen op het recht op verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid het persoonlijk bedrag van de betrokken persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging dient te vormen zodat beperkende maatregelen niet vermogen uitdrukkelijk gebaseerd te zijn op overwegingen ter bescherming van de openbare orde of de openbare veiligheid die door een andere lidstaat zijn aangevoerd, noch uitsluitend op algemene preventie.

Meer concreet meent de verzoekende partij dat de verwerende partij *in casu* geen echte evaluatie, noch evenredigheidsstoets heeft gemaakt, doch zich heeft bevraagd bij de Nederlandse autoriteiten en “klakkeloos” de ongewenstverklaring heeft overgenomen. Zij geeft in haar verzoekschrift aan dat het actueel en werkelijk karakter van de voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving niet aanwezig noch aangetoond is en dat hieromtrent ook niet werd gemotiveerd door de verwerende partij. Tevens wordt niet aangetoond dat er gevaar bestaat voor herhaling van dergelijke feiten. De verzoekende partij duidt erop dat het een eenmalige veroordeling betreft en geeft tevens aan dat zij, -hoewel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar-, *“slechts een effectieve gevangenisstraf heeft gehad van 40 maanden, hetzij 3 jaar en 4 maanden, wat betekent dat er hetzij opschorting van de tenuitvoerlegging hetzij een voorwaardelijke invrijheidsstelling is gevolgd”*. Bovendien zou geen rekening zijn gehouden met het gegeven dat zij sinds 2000 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, met de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd en met het feit dat de verzoekende partij op het moment van de feiten slechts ongeveer 25 jaar oud was en op dit moment tien jaar ouder is, -wat een wereld van verschil is-, noch werd een afweging gemaakt ten aanzien van het gezinsleven van de verzoekende partij. Zij woont immers reeds meerdere jaren samen en heeft een relatie met mevrouw E.N.B.(...), een Nederlandse onderdaan, gemachtigd in België te verblijven middels een E-kaart. Zo geeft de verzoekende partij aan dat haar partner in België is tewerkgesteld in de dienstensector en zij tevens regelmatig wordt tewerkgesteld bij A.I.(...).

2.4 Waar de verzoekende partij verwijst naar de richtlijn 2004/38, merkt de Raad vooreerst op dat, enerzijds, in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat het recht op verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid wordt geweigerd en dat tevens het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wordt vermeld, waardoor haar verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen evenveel aangeeft en dat, anderzijds, de verzoekende partij zelf duidt op artikel 43 van de vreemdelingenwet, zodat de toepassing van dit artikel niet wordt betwist en artikel 43 van de vreemdelingenwet bovendien dezelfde waarborgen inhoudt als deze voorzien in de door de verzoekende partij aangehaalde richtlijn.

2.5 Uit de bewoordingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het feit dat strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf bekeken geen reden vormen om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren, impliceert evenwel niet dat een bestuur deze veroordelingen niet kan betrekken bij de beoordeling van de vraag of een dergelijk familielid een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Schengen-informatiesysteem leert dat de verzoekende partij in Nederland ongewenst werd verklaard en eveneens voor onbepaalde duur in het SIS opgenomen werd. In een schrijven 17 augustus 2011 en 8 september 2011 worden de redenen opgegeven waarom de verzoekende partij geseind staat, meer bepaald werd de verzoekende partij ingevolge een vonnis van het gerechtshof Amsterdam van 15 maart 2005 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens poging tot moord. Voorts staat verzoeker in het SIS geseind door Nederland als *“toegang weigeren tot het Schengen-grondgebied.”*

Het Schengeninformatiesysteem heeft onder meer betrekking op de signaleringen van onderdanen van derde landen ten aanzien van wie een maatregel houdende een verbod op binnenkomst of verblijf is genomen en de signaleringen met het oog op de vervolging van ernstige strafbare feiten en de voorkoming van gevaar voor de openbare veiligheid. Signaleringen kunnen ook betrekking hebben op personen die worden gezocht met het oog op overlevering of uitlevering, op vermiste personen, en op personen die in het kader van een gerechtelijke procedure zijn opgeroepen. *In casu* staat de verzoekende partij geseind als persoon aan wie de toegang of het verblijf op het Schengengrondgebied dient te worden geweigerd. Signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf mag niet langer in het SIS II worden bewaard dan nodig is voor het bereiken van het beoogde doel.

Het recht van onderdanen van een lidstaat en hun echtgenoten om tot het grondgebied van een andere lidstaat te worden toegelaten en aldaar te verblijven is niet onvoorwaardelijk. Een door het gemeenschapsrecht toegestane beperking is dat lidstaten de toelating tot hun grondgebied mogen weigeren om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. De maatregel van openbare orde of openbare veiligheid mag uitsluitend op het persoonlijk gedrag van de betrokkene berusten. Het Europees Hof van Justitie heeft beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 23 oktober 1975, *Rutili*, 36/75, punt 28; HvJ 27 oktober 1977, *Bouchereau*, 30/77, punt 35; HvJ 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C- 493/01, punt 66). In het arrest C-503/03 van 31 januari 2006 stelt het Hof van Justitie als volgt:

“48 In deze omstandigheden moet worden vastgesteld dat het begrip openbare orde in de zin van artikel 2 van richtlijn 64/221 niet overeenstemt met dat van artikel 96 SUO. Volgens dit laatste artikel kan een signalering in het SIS ter fine van weigering van toegang namelijk zijn gegrond op het gevaar voor de openbare orde ingeval de betrokkene is veroordeeld wegens een strafbaar feit dat met een vrijheidsstraf van ten minste één jaar is strafbaar gesteld (lid 2, sub a) of indien ten aanzien van hem een maatregel is genomen wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen (lid 3). Anders dan de in richtlijn 64/221 vervatte regeling, zoals deze door het Hof is uitgelegd, rechtvaardigen dergelijke omstandigheden zonder meer signalering, los van enige concrete beoordeling van het gevaar dat de betrokkene oplevert. (...)

50 In het door de SUO voorziene mechanisme loopt een persoon die binnen de werkingssfeer van richtlijn 64/221 valt, zoals een onderdaan van een derde staat die echtgenoot is van een onderdaan van een lidstaat, derhalve het risico dat hij in geval van signalering ter fine van weigering van toegang de door deze richtlijn voorziene bescherming niet geniet.

51 Om dit risico te voorkomen hebben de overeenkomstsluitende staten er zich in de verklaring van 18 april 1996 toe verbonden, een persoon die onder het gemeenschapsrecht valt slechts te signaleren ter fine van weigering van toegang indien de in dit recht gestelde voorwaarden vervuld zijn.

52 Dat betekent dat een overeenkomstsluitende staat pas mag overgaan tot signalering van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, nadat hij heeft vastgesteld dat de aanwezigheid van deze persoon een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in de zin van richtlijn 64/221.

53 In deze omstandigheden vormt de opnemings in het SIS van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, stellig een aanwijzing dat er een reden is die het rechtvaardigt, hem de toegang tot de Schengenruimte te weigeren. Deze aanwijzing moet evenwel worden gestaafd door inlichtingen aan de hand waarvan de lidstaat die het SIS raadpleegt, vooraleer de toegang tot de Schengenruimte te weigeren, kan vaststellen of de aanwezigheid van de betrokkene in die ruimte een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In deze context zij erop gewezen, dat artikel 94, sub i, SUO uitdrukkelijk toestaat dat de reden van signalering wordt vermeld.”

In onderhavig beroep hebben de Belgische autoriteiten de reden van het SIS-signalelement van de Nederlandse autoriteiten opgevraagd, opgenomen en hernomen in de bestreden beslissing.

Hierdoor werden de nodige inlichtingen ter beschikking gesteld van de Belgische autoriteiten om aan de hand daarvan de omvang van het gevaar dat de gesignaleerde persoon kan opleveren, concreet te beoordelen. In de bestreden beslissing heeft België de redenen van het SIS-signalelement geciteerd, - namelijk het SIS-signalelement voor onbepaalde duur door Nederland van de verzoekende partij, de ongewenstverklaring in Nederland, het feit dat de verzoekende partij veroordeeld werd tot een

gevangenisstraf van vijf jaar wegens poging tot moord–, en geconcludeerd dat *“Uit de ernst van de feiten blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemeen belang.”* In voorliggende zaak heeft de verwerende partij aldus, gezien het gegeven dat de verzoekende partij in Nederland voor onbepaalde tijd SIS-gesignaleerd staat, alsmede ongewenst is verklaard en een strafrechtelijke veroordeling opliep, en rekening houdende met ernst en de aard van de begane inbreuken die blijken uit de kwalificatie die de strafrechter gaf aan de gepleegde feiten, geoordeeld dat de verzoekende partij een gedrag vertoont waaruit blijkt dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, is de verwerende partij *in casu* nagegaan of de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Gezien het feit dat in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, alsmede wordt uiteengezet tot welke veroordeling dit gedrag reeds aanleiding gaf en gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden in haar bewering dat niet *in concreto* wordt ingegaan op het ernstig actueel gevaar dat zij zou betekenen voor de samenleving.

De Raad dient ook te benadrukken dat de stelling van de verwerende partij dat de feiten die de verzoekende partij pleegde ernstig zijn, niet kennelijk onredelijk is. Het staat immers vast dat de Nederlandse autoriteiten de door de verzoekende partij gepleegde feiten voldoende zwaarwichtig vonden om haar, conform de Nederlandse wetgeving, *“tot ongewenst vreemdeling (te verklaren)”* en haar te seinen via het Schengen-Informatiesysteem. Daarenboven moet worden gesteld dat een dergelijke inbreuk op de strafwet, feiten zijn waaraan niet zomaar kan worden voorbijgegaan daar deze - ongeacht het ogenblik waarop zij werden gepleegd, dan wel de respectievelijke (jonge) leeftijd die de verzoekende partij toen zou hebben gehad, of nog, de modaliteiten van strafuitvoering die haar zouden zijn toegekend- een gevaarlijke ingesteldheid aantonen. Het is verder niet kennelijk onredelijk om op basis van de aard of ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en rekening houdende met het SIS-signalement voor onbepaalde duur en de ongewenstverklaring in Nederland, te besluiten dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij door de ernst en de aard van de gepleegde inbreuk te benadrukken en deze voldoende zwaarwichtig te achten om de bestreden beslissing te nemen, geen correcte evenredigheidsstoetsing doorvoerde. Daarnaast wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert waarom het persoonlijk belang van verzoeker niet kan primeren op het algemeen belang: *“Uit de ernst van de feiten blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat private belang niet primeert boven het algemeen belang”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd. Het gegeven dat de straf vijf jaar gevangenisstraf bedraagt en de verzoekende partij werd veroordeeld wegens poging tot moord, vormt een schending van de openbare orde die steun vindt in het administratief dossier en die op kennelijk redelijke wijze door de verwerende partij werd beoordeeld. De omstandigheid dat er geen sprake is van herhaling van dergelijke feiten en dit een eenmalige veroordeling betreft en het feit dat de verzoekende partij intussen reeds meerdere jaren samenwoont en een relatie heeft met een Nederlandse onderdaan die in België is tewerkgesteld, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan het hier niet mee eens te zijn, maar weerlegt zij de feiten niet. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.7 Waar de verzoekende partij middels de bewoordingen in de aanhef van haar enig middel: *“de verplichting geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen”*, de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen,

moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat, gelet op de bespreking hierboven, *in casu* niet het geval is.

2.8 In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals blijkt uit de bespreking van het middel is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feiten en heeft hij zijn beslissing op een zorgvuldige wijze genomen.

Waar de verzoekende partij hierbij nog stelt dat het niet getuigt van respect voor het zorgvuldigheidbeginsel haar eerst in het bezit te stellen van een F-kaart -zijnde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie- om daarna alsnog haar recht op verblijf te weigeren, dient vooreerst te worden opgemerkt dat voorliggende bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd genomen op 27 oktober 2011, terwijl de verzoekende partij door de stad Antwerpen slechts op 3 november 2011 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het argument van de verzoekende partij 'eerst in het bezit te zijn gesteld van een F-kaart om daarna haar verblijf alsnog geweigerd te zien', mist aldus feitelijke grondslag.

Daarenboven is het afleveren van een definitieve verblijfstitel, met name de F-kaart, niet van aard de wettigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen, dan wel hierop terug te komen, vermits uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze verblijfstitel werd afgeleverd in weersprek van de tegengestelde instructies vanwege de verwerende partij. De stukken van het administratief dossier leren immers dat in een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de stad Antwerpen van 27 oktober 2011 wordt gesteld dat de aanvraag tot vestiging ingediend door de verzoekende partij geweigerd dient te worden door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten -in bijlage bij dit schrijven gevoegd- alsmede dat uit een interne nota getiteld "*synthesedocument telefoongesprek*" van 29 december 2011 blijkt dat de stad Antwerpen de bijlage 20 ingevolge een vertraging met de interne post niet tijdig heeft ontvangen en de verzoekende partij bijgevolg in het bezit werd gesteld van een F-kaart, en dat in een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de stad Antwerpen van 29 december 2011 wordt verzocht de verzoekende partij uit te nodigen om "*de F-kaart te supprimeren want deze werd foutief afgeleverd. Aangezien de DVZ tijdig de bijlage 20 met bevel opgemaakt en verzonden heeft namelijk op 27.10.2011. Het A.I. van betrokkene verviel pas op 28.10.2011*".

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES